

ΜΟΡΙΕ ΜΑΙΤΕΡΛΙΓΚ Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ - ΜΑΛΛΑΙΝ

Μετάφρασις ΜΗΤΣΟΥ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

ANNA.—Τί ;
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Πάω δέν μπορώ πιά νά τά βλέπω.
ANNA.—Τί είνε; Θά μείνῃς. Κάτσε κεί. Μήν ἔχεις ἀλλόκοτο ἕφος !
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Ἔχω ἀλλόκοτο ἕφος
ANNA.—Ναί. Θά το προσέξουν. Φανού πιά χαρούμενος.
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—᾿Ω ! ᾿Ω ! χαρούμενος !
ANNA.—Σόπα ! ἔρτασαν.
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Θέ μου ! Θέ μου ! τί κίτρινη πού είνε.
(Μαλαίη ὁ πρίγκιπας Γεαλιό, ἡ Μαλαίη κ' ὁ μικρός ᾿Αλλαν).
ANNA.—Ἐ λοιπόν, Μαλαίη, τί κάνεις ;
ΜΑΛΛΑΙΝ.—Ἄγο καλύτερα, λίγο καλύτερα.
ANNA.—Ἡ ὄψι σου είνε καλύτερη, κίθῃς ἐδῶ, Μαλαίη. Θά πῶ νά σοῦ φέρουν μαξιλάρια ὁ ἀέρας είνε καθαρός ἀπόψε.
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Κί ἔχει καί ἀστρά.
ANNA.—Δέν τά βλέπω.
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Μοῦ φάνηκε πῶς εἶδα κεί πάνω.
ANNA.—Πού τρέχει ὁ νοῦς σου ;
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Δέν ξέρω.
ANNA.—Εἶσαι καλά ἐτσι, Μαλαίη ;
ΜΑΛΛΑΙΝ.—Ναί, ναί.
ANNA.—Εἶσαι κουρασμένη ;
ΜΑΛΛΑΙΝ.—Λιγάκι, Κυρία.
ANNA.—Θέλεις νά βάλω αὐτό τό μαξιλάρι στόν ἀγκῶνά σου ;
ΜΑΛΛΑΙΝ.—Ἐχαριστῶ, Κυρία.
ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Εἶνε τόσο καρτερική ! ᾿Ω ! καυμένη μου Μαλαίη !
ANNA.—Καλά, καλά δέν είνε τίποτα. Χρειάζεται θάρρος, εἰν ὁ ἀέρας τῶν βάλτων. Κί ἡ ᾿Υγλυάνα εἰν ἄρρωστη.
ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Ἡ ᾿Υγλυάνα εἰν ἄρρωστη ;
ANNA.—Εἶνε ἄρρωστη ὅπως ἡ Μαλαίη δέ βγαίνει ἀπ' τήν κάμαρά της.
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Τό προτιμότερο γιά τήν Μαλαίη θά εἶνε νά φύγῃ ἀπ' τό πύργο.
ANNA.—Πῶς ;
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Ἐλεγα πῶς ἡ Μαλαίη θά ἔκανε καλά νά πάῃ ἀλλοῦ...
ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Τῆς τό εἶπα κ' ἐγώ.
ANNA.—Πού νά πῆγαινε ;
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Δέν ξέρω.
ANNA.—᾿Οχι, ὄχι, καλύτερα εἶνε νά μείνῃ ἐδῶ. θά συνειθίσῃ στόν ἐλαῶδη ἀέρα. Θέ μου, δέν ἀρρώστησα κ' ἐγώ ; Πού θά τήν περιποιηθοῦν καλύτερα ἀπό ἐδῶ ;
— Ο ΜΙΚΡΟΣ ἈΛΛΑΝ.—Ἡ Μα-αλλαίη εἶνε ἄ-ἄρρωστη.
ANNA.—Ναί, λιγάκι.
Ο ΜΙΚΡΟΣ ἈΛΛΑΝ.— Πολύ, πολύ, πολύ ἄ-ἄρρωστη ;
ANNA.—᾿Οχι, ὄχι.
Ο ΜΙΚΡΟΣ ἈΛΛΑΝ.— Δέ θά παῖξῃ πειάμα-αἰ μου ;
ANNA.—Ναί, ναί, θά παῖξῃ μαζί σου. ἔτσι δέν εἶνε Μαλαίη ;
Ο ΜΙΚΡΟΣ ἈΛΛΑΝ.—᾿Ο μύ ὄλος σταμά-ἄτησε !
ANNA.—Τί ;
Ο ΜΙΚΡΟΣ ἈΛΛΑΝ.—Νά-α, ὁ μαῦρος μύ-ὄλος !
ANNA.—Ἐ καλά, πῆγε ὁ μυλωνάς νά κοιμηθῇ.
Ο ΜΙΚΡΟΣ ἈΛΛΑΝ.— Μήπως εἶναι ἄ-ἄρρωστος ;
ANNA.— Δέν ξέρω τίποτε ἄς με, σό-πα πῆγαινε νά παῖξῃς.
Ο ΜΙΚΡΟΣ ἈΛΛΑΝ.—Γιατ' ἡ Μα-αλαίη κλείνει τά μά-ἄτια ;
ANNA.—Εἶνε κουρασμένη.
Ο ΜΙΚΡΟΣ ἈΛΛΑΝ.—᾿Ανοιξέ τά μάτια, Μαλαίη !
ANNA.—Ἐμπρός, ἄς μας ἦσυχος; τόρα πῆγαινε νά παῖξῃς...
Ο ΜΙΚΡΟΣ ἈΛΛΑΝ.—᾿Ανοιξέ τί μάτια, Μα-αλλαίη !
ANNA.—Πῆγαινε νά παῖξῃς ! Πῆγαινε νά παῖξῃς. ᾿Α ! δοκίμα-

σεσ τό μαῦρο βελουδένιο ἐπανωφόρι σου, Μαλαίη ;
ΜΑΛΛΑΙΝ.—Μάλιστα, Κυρία.
ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Εἶνε λίγο πένθιμο.
ANNA.—Εἶνε περίφημο. (Στό βασιλιά). Τό εἶδατε, Κύριε ;
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Ἐγώ ;
ANNA.—Ναί, σεις.
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Τί ;
ANNA.—Πού βρισκόσαστε ; Μιλῶ γιά τό νέο ἐπανωφόρι τῆς Μαλαίη.
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Ἦταν ἐκεῖ ἕνα κυπαρίσσι πού μοῦ ἔγνεφα.
ANNA.—Εἶχαι ἀποκοιμηθῇ ; Μήπως ἐβλέπατε ὄνειρο ;
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Ἐγώ ;
ANNA.—Μιλοῦσα γιά τό μαῦρο βελουδένιο ἐπανωφόρι.
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— ᾿Α ! ναί, εἰν ὄμορφο...
ANNA.— ᾿Α ! ἄ ! ἄ ! εἶχε ἀποκοιμηθῇ !—Πῶς εἶσαι τώρα, Μαλαίη ;
ΜΑΛΛΑΙΝ.—Καλύτερα, καλύτερα.
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—᾿Οχι, ὄχι, εἶνε πολύ τρομερό !
ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Τί είνε ;
ANNA.—Τί εἶνε τό τρομερό ;
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Τίποτε ! τίποτε !
ANNA.—Μά προσέχτες ὁ αὐτά πού λέτε ! Τρομάζετε ὅλο τόν κόσμο !
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Ἐγώ τρομάζω ὅλο τόν κόσμο ;
ANNA.—Μά μήν ξαναλέτε αὐτό πού σᾶς λένε ! Τί ἔχετε λοιπόν, ἀπόψε ; Εἶστε ἄρρωστος ;
ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Νυστάζει, πατέρα μου ;
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—᾿Οχι, ὄχι, δέν νυστάζω !
ANNA.—Τί σκέπτεστε ;
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Μαλαίη ;
ΜΑΛΛΑΙΝ.—᾿Αφέντη ;
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Δέ σ' ἔχω φιλήσει ἀκόμα ;
ΜΑΛΛΑΙΝ.—᾿Οχι, ἀφέντη.
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Μπορῶ νά σέ φιλήσω ἀπόψε ;
ΜΑΛΛΑΙΝ.—Μά ναί, ᾿Αφέντη.
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ, (φιλώντας τήν). — ᾿Ω ! ὦ ! Μαλαίη ! Μαλαίη !
ΜΑΛΛΑΙΝ.—᾿Αφέντη ;—Τί ἔχετε ;
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Τά μαλλιά ἄσπρι-σανε, βλέπεις ;
ΜΑΛΛΑΙΝ.— Μ' ἀγαπάτε λιγάκι σή-μερα ;
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— ᾿Ω ! ναί, Μαλαίη !... Δόσε μου τό χεράκι σου !.. ᾿Ω ! ὦ ! εἶνε ζεστό ἀκόμα, σάν τή μικρή τή φλόγα...
ΜΑΛΛΑΙΝ.—Τί ἔχει ;—Μά τί ἔχει ;
ANNA.— Νά ! νά ! Τήν κάνατε νά κλαίη...
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Θά ἤθελα νά πέ-θαινα !
ANNA.—Μή λέτε τέτοια πράματα τή νύχτα !
ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Πάμε.
(Ἐδῶ χτυποῦν παρᾶξένα τήν πόρτα)
ANNA.—Χτυποῦν !
ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Ποῖος εἶνε τέτοια ὄρα ;
ANNA.—Κανείς δέν ἀπαντάει.
(Χτυποῦν)
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Ποῖος μπορεῖ νά εἶνε ;
ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Χτύπα πιά δυνατά δέ θά σ' ἀκούσουν !
ANNA.—Δέ θ' ἀνοίξουν τέτοια ὄρα !
ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Δέ θ' ἀνοίξουν τέτοια ὄρα !
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—᾿Ω ! ὦ ! ὦ !
(Χτυποῦν)
ANNA.—Μά μέ τί χτυπάει ;
ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Δέν ξέρω.
ANNA.—Πηγαίνετε νά δῆτε.

᾿Α ! Νά ἡ ἐφρατὰ καλογρηῆς

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Πάω να δώ.
(*Ανοίγει τή πόρτα*)

ANNA.—Ποιός είνε ;
ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Δέν ξερω ! Δέ βλέπω καλά.
ANNA.—Έμπρός ! Έμπα !
ΜΑΛΛΑΙΝ.—Κρωόνω !
ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Δέν είνε κανείς !
ΟΛΟΙ —Δέν είνε κανείς ;
ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Είνε σκοτάδι, δέ βλέπω κανένα.
ANNA.—Τότε είνε ό άνεμος ; πρέπει να είν' ό άνεμος !
ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Ναί, μου φαίνεται πώς είνε τό κυκαρίσι.
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Ω !
ANNA.—Καλά θά κάνουμε να γυρίσουμε,
ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Ναί.

(*Βγαίνουν όλοι*)

ΤΕΤΑΡΤΟ ΜΕΡΟΣ
ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ
ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

(*Μπαίνει ό πρόγκηπας Γκιαλιό*)

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Μ' ακολουθάει σά σκύλος 'Ηταν σ' ένα παραθύρο του πύργου, με είδε να περνάω την γέφυρα του κήπου και να την έφτασε στην άκρη της δενδροστοιχίας !... Φεύγω.
(*Βγαίνει.—Μπαίνει ή Βασίλισσα Άννα*)

ANNA.—Μου έφυγε και μου φαίνεται πώς κάτι ύποψιάζεται. Δέν πρέπει να περιμένο πειά πολύ. Αυτό τό δηλητήριο θά τραβήξω την ύπόθεσι ως τή δευτέρα παρουσία ! Δέ μπορώ πειά ναχω εμπιστοσύνη σε κανένα και μου φαίνεται πώς κι' ό βασιλιάς φηλαίνεται. Πρέπει να τον προσέχω δη την ώρα. Γυρνά γύρω απ' την κάμαρη τής Μαλλαιν, και μου φαίνεται πώς θάδελε να την ειδιοποιήσ. Έλθρα τό κλειδί τής κάμαρας τής. Είνε καιρός να τελειώνουμε ! "Α ! να ή παραμάνα. Είνε πάντοτε κοντά στη μικρή, θάπερε να την τραβήξω σήμερα. Καλημέρα, παραμάνα !
(*Μπαίνει ή παραμάνα*)

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Καλή μέρ', Κυρία.

ANNA.—Τι κάνει ή Μαλλαιν ;

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Λίγω καλύτερα ίσως ; μά πάντα αδύνατη, αδύνατη ! και γλωμί ! γλωμί !

ANNA.—Είδα τό γιατρό τό πρωί, και μου ειπε πώς τής χρειάζεται, πρό πάντων, ανάπαυσι.

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Κ' έμένα μου τό ειπε.

ANNA.—Ειπε ακόμα να την άφινουμε μόνη και να μη μπαίνω κανείς στην κάμαρά τής χωρίς να τον φωνάξω.

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Δέ μου τό ειπε αυτό.

ANNA.—Θά τό ξέχασε ; δέ θά σου τό ειπε μήπως σε λυτήση,

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Κι' είχα συνάξει λίγα σταφύλια γι' αυτήν.

ANNA.—Έχει από τώρα σταφύλια ;

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Ναί, ναί, τά βρήκα, εκεί, στον τοίγο. Τ' άγαπάει τόσο.

ANNA.—Είνε πολύ όμορφα.

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Κ' έλγα να τής τά δώσω μετά τή λειτουργία, αλλά θά περιμένο να γίνη καλά.

ANNA.—Δέ θάχεις να περιμένης πολύ.

(*Άκούε να σημάη μια καμπάνα*)

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Σημαίνον λειτουργία ! παρ' όλλο να ξεχάσω πώς είνε Κυριακή.

ANNA.—Κ' έγώ πάω στη λειτουργία.
(*Βγαίνει*)

ΣΚΗΝΗ ΙΙ

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

(*Φαίνονται ύπηρέτριες, μαγείροι, ύπηρέτες, κλπ. — Η έργά καλογρηές γνέθον τή όρκα τους στο βάθος, ψάλλοντας χαμηλόφωνα λατινικούς ύμνους*).

ΕΝΑΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Έρχομαι απ' τό περιβόλι. ποτέ μου δέν είδα τέτοιο ούρανό' είνε τόσο μαύρος, όσο κι' ό βάλτος.

ΜΙΑ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Είν' έξη ή ώρα και δέ βλέπω πειά. Θά έπρεπε νάναψουμε τής λάμπες.

ΜΙ' ΑΛΛΗ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Φοβάμαι.

ΕΝΑΣ ΜΑΓΕΡΑΣ.—Δέν πρέπει να φοβάσαι.

ΜΙΑ ΓΡΗΝΑ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Μά κοιτάχτε λοιπόν τον ούρανό ! Είμ' έβδομήντα χρόνων και ποτέ μου δέν τον είδα έτσι !

ΕΝΑΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—'Αλήθεια.

ΜΙΑ ΚΑΛΟΓΡΗΝΑ.—Έχουμε άγιασμό ;

ΜΙΑ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Ναί, ναί.

ΜΙ' ΑΛΛΗ ΚΑΛΟΓΡΗΝΑ.—Πού είνε ;

ΕΝΑΣ ΜΑΓΕΡΑΣ.—Περιμένετε να βροντήξω πρδτα.
(*Μπαίνει μια ύπηρέτρια*),

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—'Η βασίλισσα ρωτάει, αν τό δείπνο του μικρού 'Αλλαν είν' έτοιμο ;
(*Άκολουθεί*)

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙΣ ΣΑΤΥΡΑΙΣ

ΟΙ ΜΗΝΕΤΗΡΕΣ

'Η ιστορία τής Πηνελόπης, του 'Οδυσσείως και των Μνηστήρων, οι όποιοι την πολιορκούσαν, είνε γνωστή. 'Ο Έπιφανής ποιητής Άνδρ. Μαριζώκης άπέρωσαν δλόκληρον σατυρικόν ποίημα έπι τής ιστορίας αυτής. Κατωτέρω βάζει ένα των μνηστήρων, Ζακύνθιον, και όμιλεί εις την Πηνελόπην ύπερ του έαυτού του, κατηργεί δέ τους άλλους μνηστήρας εις γλώσσαν ζακυνθινήν. Τό κομμάτι αυτό τής σατύρας είνε πραγματι χαιρωμένον με τους γλωσσικούς ιδιοτισμούς του και τους άναχρονισμούς του.

—Σεμνή, χρυσή βασίλισσα, κυρά χαιρωμένη,
Σ' ούλο τον κόσμο ξεκουστή κι' ολούθε 'καινεμένη,
Δός μου το θάρρος να σου 'πώ τον πόθο, τον καύλο μου,
Π' άκούω μέσα στά στήθια μου, για σε, χρυσο εϊδωλό μου,
Γιά σενα, που άπαράτησα μάνα, δικούς, πατρίδα,
'Ω, σε λατρεύω, σ' αγαπώ, φώς μου, γλυκειά μου όρπιδα !
Στό θρόνο δέν έπόθησα να μ' έξιμ συντροφού σου
'Θελο ραγιας και σκλάβος σου να στεχω στό πλευρό σου
'Αγάπησα την όμορφιά, τή γνώσι, τή σεμνότη,
Τση προκοπαίς, το φερσιμο, τση χάρις, τή τιμιότη
'Εμένα δε μ' εθάμπωσε του θρόνου σου ή λαμπράδα,
'Αγάπησα τό σάφνο σου, την τόση φρονιμάδα
Δέν αγαπώ βασίλισσα, νοικοκυρά λατρεύω,
Τση θησαυρούς, τά πλούη σου, δέ θελο, δέ γερεύω
'Ας είν' καλά τά έχαι μου, τά τόσα γημάτια μου
'Η λντραδες μου, τα νοίκια μου, τά λάδια, τά κρασιά μου
Τα γίδια, τά περβόλια μου στην Πόχαλι, σ' 'Αργασι,
Που μπαίνει κι' ανασταίνεται, εκειθε όποιος περσεται
Μά είμαι κι' από γέννησι ! τό λέω και τό 'πανιοβραι
Έσερε ό ντε Μπαίξης να σου πη, πούθεξ έγώ χαιρωταί !
'Ας είν' καλά ή σταφίδες μου, στού Τσιλιβη, στον Πλάνο
'Από τση σέμπρους τση πολλούς τά λογικά μου χάνω
'Ούλο τό Ξεροκάστελλο μόνος έγώ τ' όρίζω
'Έγω μετόχια στό νησί, που ούτε τά γνωρίζω
Και εις τέτοι' ανάμεσα καλά, που τόρα σ' αναφέρω,
'Έχω μια μάνα μοναχά, κι' έναν πατέρα γερό...
'Έγω γυναίκα έπόθησα να πάρω, γ' άποχτήσω
Δέν αγαπώ με σύμπερο' δέν ήρθα να πλουτήσω,
Κορώνα δέν όρέχτηκα, στό λέω, μά τή θεότη,
'Όσαν έτούτους που είν' έδώ... Οι ψεύταις, οι γαλιότοι !
Κι' άκούς να σοι κορδόνουνται για λέρδι, για ρηγάδες,
Να τση χαρδ ! οι ψωράχοντες, οι μεδουσουλιάδες,
Τα μέμπα, οι βαγαλόντηδες, ή κάμπαις, τά λιμάσκια,
Οι όμορφονειοί, οι Ρωτόκοριτοι ! ή λέραις, τά ρεμπάσκια,
Πούρθανε μεταβατικό, σε λύκο, μέσ στο Θιάχη,
Κι' εστήσανε στο σπίτι σου, οι άλλητορι κονάκι,
Για να σε καταγύσουνε και να ξεκοιλιαστούνε,
Γιατί στα πρεντιπάτα τους, στο λέω, ψοφολογούνε
Κι' έχουσε κι' όλας τήν πλακιά, οι βρώμιοι φάσκελά τους,
'Όπως θά πές να έρωτευτήξ τ' άσχημομούτσουνά τους !
'Εσύ, Κυρά, που όμοιά σου δέν έπλασεν ή φύσι,
Που, αν σ' έβλεπεν ό 'Απόλλωνας, ήθε σε ξεπορτίσει...
'Αμή εκειός ό 'Αντίνοος, ό κάρτης, ό ντενιέντες ;
'Ακουσε με τί άδιαντροπαία, ό αυθάδης, ό λνοσλέντες,
'Εμίλει για του λόγου σου, όμπαρος εις τό παιδι σου ;
'Η βρώμα, τό ρεντίκουλο ! τ' άγχοίχσε τ' αυτί σου ;
Που δείχνει τήν άνδρεία του, ή φούσκα, τό πλεμμόνι,
Σ' ένα παιδι άμουστακόνο, σε μια γυναίκα μόνη !
Κι' ούδε θυμήθη, ό άχάριστος, πώς ό Δυσσείας μια μέρα
Του 'γλύτωσ' απ' τό σκοτωμό τό γερο του πατέρα...
κ. τ. λ. κ. τ. λ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΙΝΟΚΗΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Κατά παράκλησιν και σύστασιν των εν τώ έξωτερικό 'Ελλήνων, όρισμεν δι' αυτους τήν συνδρομήν του 'Μπουκέτου', άδιαφόρος και άνεπαρήκτως τόπου, από τής Αύγουστου, εις δραχμ. 120 ετησίως. Και τόρα άς φροντίσουν οι εν τώ έξωτερικό να έγγραφον συνδρομηται εις τό 'Μπουκέτο', και οι εν 'Ελλάδι να συστήσουν εν τους ξενητεμένους συγγενείς και φίλους των να έγγραφον εις αυτό συνδρομηται.
Η ΔΙΕΘΥΝΣΙΣ